

че нивитѣ ви ся една до друга, знай, че трайна връска ще свързва сърдцата ви, и това е основата на добрия съпруженъ животъ. — *(На вторий овчаръ)*. — А ти Клодъ-Мари мълчишъ и моята Луиза какъ невинно гледа въ земята! Могли да раздѣля двѣ сърдца млади, невинни, зашото не ми ся даде съкровище! Кой, моля, може днесъ да ся назове богатъ, кой притяжава съкровища? Домъ, имане, житници, всичко сж жертва на огъня, върни тѣ гърди само на добрия юноша сж желѣзний покривъ въ таквизи бурни времена. —

Луиза. Тате мой!

Клодъ-Мари. Моя Луиза!

Луиза. *(Като пръръща Ивана)*. Любезна сестро!

Тибо. Всѣкому давамъ по трийсетъ ниви, дворъ и оборъ и стадо, Богъ ма е благословилъ, нека благослови и васъ.

Марго. *(Като пръръща Ивана)* Зарадвай сестро старий ни баща, земи примѣръ, нека бжде днесъ деньтъ — зачало на съпругний животъ на три сестри. —

Тибо. Вървете сега и ся пригответе, заранъ ще бжде свадбата, желая щото да ся развесели цѣло село.

(Вси тѣ излизатъ, освѣтъ Тибо, Раймондъ и Ивана).

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

Тибо, Раймондъ, Ивана.

Тибо. Погледни на сестри тѣ си, ^{Марго}Иванке, тѣ правятъ свадба, тѣ едни ся считатъ само щастливи и блажени, дѣто зарадвахъ моята изнемощяла старостъ; а ти най-малката причинявашъ ми скръбъ и плачъ.

Раймондъ. Какво ви е пакъ дошло на умъ отче, що искате отъ ^{Марго}Иванка?

Тибо. Погледни ^{Марго}Иванке на този славень, бодъръ момъкъ що стои прѣдъ тебе, той е единъ само отъ селото, съ когото не може другъ да ся сравни, той тя желае и иска да спечели любовьта ти, а ти го отблъсквашъ немилостиво, като корабъ отъ пѣкоя вълна.

Виждамъ тя, да, че личишъ въ пълна младостъ, дошла ти